

KAPITOLA PRVNÍ

LUSA

Noční oblohou pluly růžové, zelené a zlaté pruhy a mezi třpytivými hvězdami se tak táhly dlouhé, oslnivě barevné mraky. Medvědi stáli na kraji břehu, a zatímco je tiše pozorovali, tančily jim po kožiších říčky světla a polévaly je vlny chladné, tiché, nehmatatelné záře, která se nesla vzduchem jako vítr. Lusa zamrkala, přešlápla z tlapky na tlapku a černý kožich se jí na okamžik zavlnil. Ještě nikdy nic podobného neviděla. V Medvědí kotlině nikdy nic tak krásného nezažila, a nic z toho, co během svého předlouhého putování spatřila s kamarády, nebylo ani zdaleka tak zvláštní.

Ujurak má určitě pravdu. To musí být znamení. Oheň na nebi k nim seslali samotní medvědí duchové, aby jim vzkázali, že musejí pokračovat dál na led.

Zahleděla se do daleka, na šeptající moře a širokou bílou pustinu za ním – na Věčný led – a zachvěla se strachy. Hrubý písek s obláz-

ky, který cítila pod tlapkami, byl pevný a uklidňující. A přestože měla čenich stále ucpaný pachem plochých tváří a lepkavé černé hmoty, které Ujurak říkal „ropa“, větrila už i čerstvou trávu a slyšela, jak nedaleko šramotí drobné zvířectvo. Za zády jim jemně šplouchala voda v řece a prozrazovala tak přítomnost ryb, čekajících jen na to, až je někdo sežere. Dokonce i stíny jezatých křovisek rozsetých všude kolem slibovaly přístřeší před deštěm a sněhem.

Avšak tam v dáli, na ledu, není vůbec nic... žádné bobule, žádné larvy, žádní králíci, ani žádné stromy... nic k zrádlu, ani kde se schovat, natožpak vůně, co by jim ukazovaly cestu vpřed. Vznáší se tam jen studená, prázdná vůně nehybné vody.

Jak tam budou moct zachránit divočinu?

„Ujuraku,“ promluvila do ticha a čenichem štouchla do malého grizzlyho. „Jsi si jistý, vid? Skutečně nám to znamená napovídá právě tohle... že se máme vydat *na led*?“ A pokývla před sebe.

Ujurakovy oči byly tmavé, vážné a dívaly se tak zvláště, až naznačovaly, že Ujurak vidí věci, které se Luse nikdy spatřit nepodaří. „Jsem si jistý,“ odpověděl. „Teď nás musí do svého světa zavést Kallika.“

Lusa vrhla na kamarádku letmý pohled. Lední medvědice tam stála se zdviženým čenichem a zhluboka nasávala vůni ledu a moře, jako by se nedokázala dostatečně nadechnout. Vítr jí čečral srst na ramenou a měsíční svit jí barvil kožich do kropenatě stříbřité barvy. Svaly se jí třásly námahou, jak se snažila zůstat na pevnině. Tak moc ji ten nekonečný led tahal za tlapky a volal ji k sobě. Lusa si moc přála pochopit, jak se teď Kallika asi cítí. *Co na vší té prázdnotě tolik miluje?*

Musí být zkrátka statečná, to je všechno. Tohle byl mnohem větší úkol než kterýkoliv z těch předchozích a Lusa si to moc dobře uvědomovala. Třeba to bude na ledu nakonec ještě víc vzrušující, než si teď umí představit. Rozhodně to bude jiné než všechno, co dosud viděla v Medvědí kotlině! „A když se vydáme na led,“ zeptala se Ujuraka, „bude v našich silách divočinu zachránit? Budeme moct zastavit plochý tváře, aby už nevytrhávaly ze země půdu a neničily všechno kolem?“

Ujurak svěsil chundelatou hlavu, prohrábl drápy písek a zanechal v něm hluboké šrámy. „Já nevím,“ přiznal. „Nevím, co máme s plochými tvářemi dělat, ale jsem skálopevně přesvědčený, že se musíme vydat na led. Ten oheň na nebi jistě něco znamená. Cítím to v kostech. I když už tady pevnina končí, já – my – musíme putovat dál.“

Zadíval se znovu do dále na led a Lusa se celá zachvěla. Vál sice noční, mrazivě studený vítr, ale bylo jí nad slunce jasné, že to není jediný důvod, proč jí naskakuje husí kůže a třesou se jí tlapky.

„Pche!“ zafuněl za nimi pohrdlivě Toklo. „Jestli chcete slyšet můj názor, tak vám všem bzučí v mozku včely.“ Otočil se a začal kráčet vzhůru po břehu, směrem k řadě rozcuchaných keřů.

To *ne!* polekala se Lusa. Nemůžou přece jít bez Tokla! Už jednou se rozdělili, když se Toklo rozhodl, že se vydá do hor na opačnou stranu pláně a povede tam samotářský život právěho grizzlyho. Lusa sice přesně nevěděla, proč se vlastně vrátil; doufala však, že si to zkrátka rozmyslel a už je opustit nechce. Příšerně se jí po něm stýskalo, ale ještě víc si uvědomovala, že ho hrozně potřebují. Musí totiž divočinu zachránit společně,

všichni čtyři. Nebyla to jen obyčejná souhra náhod, že se potkali a dostali se spolu tak daleko. Copak to Toklo nevidí?

„Toklo, počkej!“ zakřičela na něj. „A co ten oheň na nebi? Ten přece není ulítlej – to je znamení!“

Toklo se ohnal mohutnou hlavou na stranu. Oči, černé jako trnky, mu jen svítily. „Já jen říkám, že jestli se máme zase někam táhnout, tak se musíme v první řadě nažrat.“

Lusu zaplavila vlna radosti. Toklo jde s nimi! Možná ho ten nebeský oheň přece jen ovlivnil víc, než jim byl ochotný přiznat. Lusa si ale nebyla příliš jistá, co si velký grizzly myslí o hvězdách. Nezdálo se, že by se z nich radoval tak jako ona s Kallikou. Ale jestli si Toklo myslí, že ho ty hvězdy nesledují v přátelském duchu, tak co pak podle něj dělají?

A zatímco se grizzly plahočil po oblázkovém břehu vzhůru a věřil v nočním vzduchu, malá baribalka se pomalu štrachala za ním.

„Pšt,“ zpražil ji Toklo. „Vyplašíš nám všechnu kořist.“

„Promiň!“ omluvila se Lusa a snažila se nedupat. Trkla ho láskyplně do boku a musela se držet, aby se mu čumákem nezabořila do huňatého hnědého kožichu. „Ty máš ale odvahu, Toklo.“

Grizzly podrážděně zafuněl. „Já?“

„Vím, že s námi nemusíš jít,“ snažila se mu rychle vysvětlit Lusa. „Chci říct, vím, že bys radši zůstal na pevnině... A přesto se s námi chystáš na led, že je to tak? Že půjdeš?“

Toklo se zarazil, přikrčil se čumákem k zemi a začal soustředěně čenichat. Lusa našpicovala uši a přemýšlela, co asi grizzly zavětril. Po delší chvíli si zase pohrdlivě odfrkl.

„Proč bych nešel?“ zabručel a vyhnul se jejímu pohledu. „Chci říct, na tý hoře to *zas* až takovej odvaz nebyl. Na můj vkus tam bylo docela přecpáno. Pralo se tam spolu až moc medvědů o až moc málo kořisti.“ Postavil se, svaly na ramenu se mu zavlnily. „A kromě toho, beze mě byste *vy tři* byli úplně namydlený.“ Škádlivě do baribalky dloubl čumákem.

„Takže chápeš, co mám na mysli?“ ujišťovala se Lusa. „Klidně bys mohl vzít do zaječích a postavit se na vlastní nohy, ale místo toho zůstaneš s námi a vydáš se na nebezpečnou pouť. Tomu já říkám *být statečný*.“

Toklo se na ni úkosem podíval, v očích se mu odrazil měsíční svit. „A co ty? Tys ani na vteřinu nezapochoybovala, jestli s těma dvěma opravdu chceš jít? To jen řeknou: ‚Jde se na led!‘ a ty se hned zeptáš: ‚A kam mám položit tlapy?‘ Podle mě seš tady ta statečná *ty*.“

„Já...“ začervenala se Lusa. Ona to přesto viděla úplně jinak; ani v duchu si nedokázala představit, že by vzala do zaječích a postavila se na vlastní nohy. Tedy zatím ne. Vždyť ani nevěděla, jestli by se na vlastní nohy vůbec postavit *dokázala*. Sice to už jednou udělala, když tehdy utekla z Medvědí kotliny, aby našla Tokla, jenže to neměla na vybranou. Najít Tokla jí dávalo jakýsi vyšší smysl, soustředila se na to víc než na samotné přežití. Byla skálopevně přesvědčená, že Tokla jednou najde, a tak se ve vzduchu vždycky vznášela jakási jistota, že si nakonec bude mít s kým povídat. Ale žít úplně sama, jen ve společnosti stromů a syslů, to si představit nedokázala. „Ale ne,“ vykoptala ze sebe. „Myslím, že to není, jak –“

Vtom se v nejbližším keříku cosi pohnulo, ven vystřelil krá-

lík a pelášil směrem k řece. Toklo neotálel a vmžiku se za ním vyřítil, nohy mu přitom pérovaly nahoru a dolů a břichem se držel při zemi.

Lusa se ohlédla po ostatních. Ujurak se šoural po svahu za nimi a Kallika pořád stála na břehu, jako by se nedokázala ani o píd' vzdálit od moře, když se k němu teď po všech těch útrapách konečně dostali. Mihotavá světelná záře na nebi začala pomalu pohasínat a kulatý, jasný měsíc vrhl po vodě stříbřitý paprsek připomínající cestu.

Lusa zaslechla, jak za ní kdosi zklamaně zafuněl. Otočila se a uviděla Tokla, ztěžka našlapoval a v tlamě nesvíral vůbec žádného králíka.

„Možná bysme měli zkusit štěstí támhle,“ navrhla Lusa a pokývla směrem k mokřinnému jezírku o něco dál po pobřeží, pryč od mostu plochých tváří. Na jeho stojaté hladině se třpytil měsíční svit a kolem se k sobě tiskly stíny zřejmě keřů, či čehosi mnohem chutnějšího. Lusa horečně začenicchala ve vzduchu, v naději, že zachytí pach kořisti.

Ujurak se o ni otřel kožichem a pokývl. „Myslím, že támhle vepředu taky něco cítím,“ zašeptal.

A zatímco se tři medvíďata tiše ubírala k jezírku, konečně je dohonila Kallika. Držela se po boku Lusy, ale baribalka si stejně všimla, že se lední medvědice vždycky po pár krocích otáčí a dívá se po moři.

Když se přiblížili k jezírku, zpomalili krok. Lusinou pozornost zaujal zvuk třepotání křídel. Ztuhla a zadržela dech, nechtěla kořist vyplašit. Kamarádi se podívali nejdřív na ni a pak zase zpátky na jezírko. Siluety kolem něj patřily husám – celému

hejnu hus, které právě pochrupkávalo v mokřině zarostlé dlouhým rákosím.

Toklo vrhl po Luse s Ujurakem pohled, který jasně říkal: „*Zůstaňte tady.*“ Lusa přemýšlela, jestli se grizzlymu právě nevybavilo, co se stalo posledně, když lovili husy. Ujurak se tehdy celý vzrušený z lovu proměnil ve velkého šedého ptáka a odletěl s husím hejnem pryč. Než ho stihli najít, spolkl cosi strašného a málem umřel. Museli ho tedy odnést k plochým tvářím v naději, že ty ho zachrání, a tak nakonec skončili tady, blízko osady plochých tvářů, která zapáchala až k udušení. Lusa se letmo ohlédla po Ujurakovi a modlila se, aby zase nedostal ten bláznivý nápad proměnit se. Připadalo jí mnohem bezpečnější, když byl jen obyčejný medvěd stejně jako oni.

Tiše se vedle mladého hnědého medvěda uvelebila na zemi a sledovala, jak se Toklo s Kallikou rozdělili a pomalu se plížili k hejnu. Sice pod baribalkou čvachtalo bláto s oblázky a do kožichu i polštářků na tlapkách jí zalézala zima, ale musela připustit, že jí to vadí míň než tvrdé Černé cesty kolem brlohů plochých tvářů. *Rozhodně tu není taková zima, jaká bude sálat z ledu,* uvědomila si a znovu se zatřásla.

Z hejna se náhle ozvalo hlasité zakejhání a kolmo vzhůru vzlétlo několik hus, za nemotorného máchání křídel si to ihned zamířily k nebi.

„To snad ne!“ zakřičela Lusa a zvedla se do sedu. „To uletěly opravdu všechny?“

„Ne, podívej,“ uklidnil ji Ujurak. A pokývl směrem k hnědé a bílé siluetě Tokla s Kallikou, kteří se s rozpraženými drápy právě vrhli na masu křídel a peří. Když pak ostatní husy zmizely v temné

obloze, Lusa viděla, jak k nim oba kamarádi vítězoslavně cválají zpátky a každý z nich s sebou táhne tlustou mrtvou husu.

„Skvěle jste je chytili!“ zapištěla radostí a dohopsala za nimi.

Kallika jen skromně pokrčila rameny.

„Jak by taky takovej tlustej pták mohl pláchnout tak zkušenýmu lovcí,“ utrousil posměšně Toklo, jen co husu upustil, a pohodil přitom hlavou.

Všechna čtyři medvědátata se pak uvelebila vedle rybníčku, u shluku keřů, které je kryly před studeným větrem, a zahryzla se do šťavnatého husího masa. Lusa si s překvapením uvědomila, že je příšerně utahaná. Teď když se posadila, by ji ani ve snu nenapadlo zase vstát. Byla ráda, že si její tlapky i bolavé svaly konečně můžou na chvilku odpočinout.

A jak tak chroupala kosti i maso, pomalu znovu nabírala sílu. Zahleděla se do stojaté vody vedle medvědátat a všimla si, že se v ní za měsíčního svitu odrážejí mohutné siluety. Chvilíčku jí trvalo, než jí došlo, že se právě dívá na sebe a své kamarády. Byla o tolik mohutnější, než jak si samu sebe pamatovala! Kožich měla huňatý a tmavý a uši mnohem větší, než když se na sebe posledně dívala do tůňky s vodou. Vždycky si vedle ostatních připadala tak maličká! I Toklo se zdál každým dnem statnější a vyšší, a Kallika byla dokonce ještě zavalitější než on.

Lusa se po lední medvědice letmo podívala. Kallika přežvykovala šťavnátaoučký husí tuk svými obrovskými čelistmi a současně si dlouhými drápy trhala další cár masa. Kdyby ji Lusa neznala tak dlouho, možná by ji vyděsilo na ni teď narazit. Dospělá lední medvědice by takhle malou baribalku, jako byla Lusa, mohla i *sežrat!*

A sotva to Lusu napadlo, vylétlo jedno husí brko Kallice nad čumák, ta leknutím uskočila a hlasitě kýchla. Pak ještě jednou, a ještě jednou, a tvářila se přitom tak vykuleně a pobouřeně zároveň, že se Lusa neudržela a zafuněla smíchy. Možná že Kallika přece jen až takovou hrůzu nenahání.

„Co takhle najít si suchej pelech a trochu si dáchnout,“ navrhl Toklo, jakmile husy ožrali až na kost.

„Jó! Malýho šlofíka!“ souhlasila Lusa a vysoukala se na všechny čtyři. Cítila se prazvláštně těžká, jako by měla promáčený kožich. Ostatní se na ni s pobavením podívali, ale ji opravdu nenapadalo nic lepšího, co by teď mohli dělat, než se někde v teple pěkně schoulit do klubička a tlouct špačky.

„A co led?“ zeptala se Kallika. „Neměli bysme se na něj už přece jen vydat? Vyspíme se tam.“

Led se ale Luse příliš teplý ani pohodlný nezdál. Jak nějaký medvěd vůbec dokáže na ledu usnout?

„To je ale pitomej nápad,“ odfrkl si pohrdlivě Toklo, jako by uhádl, co si Lusa myslí. „Tohle je nejspíš naše poslední šance se aspoň trochu slušně vyspat.“

„Co tím myslíš?“ Kallika vybuchla jako sopka. „Bude se nám tam spát jako v bavlnce! A možná ještě líp, kožich se nám totiž nezanese blátem, bezdrápí nebudou dupat ani šmejdit kolem a ani nás nebudou ohrožovat těmi svými ohnivými zvířaty!“

„No, to určitě,“ obořil se na ni Toklo. „Vsadím se, že to je opravdu *zážitek* spát na tvrdý, ledový vodě. Už se *nemůžu* dočkat.“

Lusa zaškubala ušima. Sice s Toklem tajně souhlasila, ale zároveň vnitřně cítila, že je grizzly ke Kallice nespravedlivý. Vždyť

to je místo, které celou dobu tak toužebně hledala – místo, na němž si v skrytu duše přejí žít všichni lední medvědi, protože *tady* led *nikdy* netaje. A když na něm můžou přežít lední medvědi, tak oni taky. Musí jen Kallice věřit, že je dokáže ochránit, to je všechno.

„Hej!“ zavrčela Kallika. „Já si taky nestěžuju, když nám všdycy najdeš nějaký odporný, teplý a špinavý pelech k přespání –“

„Tak fajn, to stačí,“ přerušil je Ujurak a rameny si mezi nimi rozrazil cestičku dřív, než se Toklo stačil po Kallice ohnat drápy. Lusa si s hrůzou uvědomila, že Ujurak už je teď skoro stejně mohutný jako Toklo a že jeho ochmýřená kožka malého medvídka pomalu ustupuje blondatým pruhům drsnější kštice dospělého grizzlyho. „Poslyš, my si nejdřív opravdu musíme odpočinout, než se vydáme na led, obzvlášť pak, máme-li k němu nejdřív doplavat.“

„Přesně tak,“ ucedil samolibě Toklo.

„Ale určitě se nám na ledu bude spát stejně pohodlně jako Kallice,“ dodal a výhružně se na Tokla podíval.

„Myslím, že to vůbec není špatný nápad, nejdřív si někde odpočinout,“ připustila Kallika a zašvihala krátkým, tlustým ocasem.

„A navíc se zdá, že Lusa tu stejně každou chvíli usne ve stoje,“ zavtipkoval Toklo.

„Já tu ne –“ snažila se zaprotestovat Lusa, ale místo toho jen doširoka zívla.

„Tak jo, asi usnu,“ zabručela a ostatní pobaveně zafuněli. Kdyby je ale únava zmáhala stejně jako ji, jistě by jim to už tak legrační nepřipadalo. Ulevilo se jí, když viděla, že si Toklovi naježená

srst zase lehá zpátky na ramena. Zapřela se o Kalličin bok – sama by se na tlapky vůbec zvednout nedokázala – a lední medvědice ji s kamarádkým zafrkáním pošouchla čenichem na všechny čtyři. Baribalka by to nahlas nikdy nepřiznala, ale vždycky když se do sebe Kallika s Toklem pustili, dostala příšerný strach; v tu chvíli jste totiž mohli snadno zahlédnout, jak obrovskou sílu mají v ramenou i lesk jejich zahnutých drápů. Lusa doufala, že až se dostanou na led, přestanou si ti dva jít po krku. Jen co Toklovi dojde, že Kallika opravdu ví, co dělá, všechno se urovná.

Zamířili po svahu vzhůru, pryč od moře, a hledali suchou trávu i úkryt před větrem. Hrubý písek s oblázky jim pod tlapkami pomalu ustupoval chomáčům husté trávy. Lusa nad řekou, nahoře na hřebenu, spatřila hlouček stromů. Neznatelně k ní doléhalo šustění jejich listů. Přála si, aby se už mohla schoulit do náruče jejich bezpečných, silných větví, nebo se zavrtat mezi jejich tlusté kořeny. Toužila usnout obklopená šepotem medvědích duchů, kteří by nad ní bděli zpoza stromové kůry.

Jedno věděla naprosto jistě: na ledu žádné stromy nejsou. A žádné stromy znamenají i žádné baribalí duchy. Co když v té studené, bílé pustině zahyne? Najde vůbec někdy její duch cestu zpátky tam, kam patří?

„Ničeho se neboj,“ zachraptěl jí čísi hlas do ucha. Lusa se otočila a všimla si, že vedle ní kráčí Toklo. Kallika s Ujurakem se drželi v čele, pár kroků před nimi. Toklo kývl směrem k lesnímu hřebenu. „Já vím, že bys ráda byla tam nahoře.“

„To máš pravdu. Což ale taky znamená, že nejsem statečná,“ posteskla si Lusa. „Toklo, já se ukrutně bojím.“

„No, to my všichni,“ zamručel grizzly. Lusa překvapeně naklonila hlavu na stranu. „Chci říct, já zas až takovej strach nemám,“ opravil se. „Jen kapku. Ale to proto, že je to celý ujetý jako veverčí mozeček, opusit pevninu, kde žije všechna kořist a kde se můžem schovat. Grizzlyové ani baribalové na led nepatří. Ale musíme holt důvěřovat Ujurakovi. Dokázal nás dovést až sem a zůstali jsme přitom v jednom kuse.“

„Ano,“ špitla Lusa a zadívala se na mohutnou postavu medvěda s neobyčejnou schopností, který se zrovna trmácel před nimi. „Zatím nás nikdy nenechal na holičkách.“

„Na pevnině už není dost prostoru pro to, aby si medvědi mohli dovolit být medvědy,“ pokračoval Toklo a tiše zavrčel. Zrak upíral k tmavé, rozmazané horské čáře na obzoru. „Třeba tam na tom prázdným ledu pro nás opravdu bude místo.“ Pohrdlivě si odfrkl. „*Mělo by tam být. Vždyť tam nic jinýho ani není.*“

Lusa se mu už chystala svěřit, že si myslí to samé, když vtom před ní vyrostla masa čehosi bledého a teplého; černá baribalka vrazila do Kalličiny zadnice. Lední medvědice a Ujurak se zastavili u shluku pichlavých keřů. Ujurak kolem nich začal čenichat a snažil se najít v trávě trny, ostré kamínky či cokoliv jiného, co by z toho místa činilo nevhodné útočiště. Luse to ale bylo dočista jedno; připadala si tak unavená, že si klidně dokázala samu sebe představit, jak pohodlně tluče špačky i na Černé cestě.

Jen na okamžik pocítila záblesk úzkosti, jestli ji a Tokla náhodou nezaslechla Kallika, jak se jeden druhému svěřují, že se ledu bojí.

„Už se nemůžu dočkat, až uvidím tvůj domov,“ zašeptala a čenichem se zanořila lední medvědici do kožichu. A byla to pravda – hrozně moc si přála pochopit, odkud její kamarádka pochází, i když ji to zároveň děsilo.

Kallika do ní na oplátku něžně šfouchla čenichem. „Zamiluješ si ho, Luso,“ slíbila jí. „Uvidíš. Nejsou tam žádná ohnivá zvířata, žádný kouř, ani žádná ropa. Zkrátka nic, co by tam v dáli lákalo bezdrápé. Jen ty, vítr a pocit chladu pod tvými polštářky. Je to nejlepší místo na světě.“

Lusa si hned pomyslela, že nejlepší místo na světě je všude, kde teď může složit hlavu, ale nehádala se. Rostla tu vysoká měkká tráva a keře je chránily před silnými poryvy větru od moře, tedy pokud se k nim medvídata zrovna nepřiblížila moc blízko a nepopíchala se o jejich trny. Vzduchem uháněly ledové bílé kapičky a třpytily se v měsíčním svitu. Začínalo sněžit. Luse se v její rozčepýřené makovičce zdálo, že je to jen pohodlná měkoučká deka, která se jí pomalu snáší na kožich.

Žuchla sebou na zem, a než se kolem ní ostatní pohodlně uvelebili ke spánku, usnula jako dudek.

Obklopily ji šeptající švitořivé hlásky, tak pištivé a rychlé, že jim vůbec nerozuměla. Lusa si tlapkami protřela oči, zvedla se do sedu a jen nevěřicně zalapala po dechu.

Ploché tváře!

Spousty a spousty plochých tváří na ni shlížely dolů a jejich bledé, bezchlupé obličejy nehnuly ani brvou.

Lusa se střelhitě otočila, aby probudila svoje kamarády, když

jí došlo, že jsou fuč. Fuč byly i pichlavé keře, vůni moře nahradily šikmé šedé zdi, vysoký, povědomý strom s doširoka rozpřaženými větvemi a hlouček medvědů, o nichž si už vůbec nemyslela, že je ještě někdy spatří.

Byla v Medvědí kotlině. Uvolnila se a z ramen jí rázem opadlo napětí. Byl to jen sen. Už jednou takhle Medvědí kotlinu ve spánku navštívila; právě tehdy se dozvěděla, že má zachránit divočinu. Nemá se tedy teď čeho bát, to jí jen mysl znovu brouzdá ve vzpomínkách. V jejím posledním snu se ale nevykytovalo tolik postav. Lusa si stoupla na zadní a všechny si je prohlédla. Vzpomněla si, jak si na ni dřív ukazovaly, a když tančila, smály se jí tím svým ječivým, švitořivým způsobem – tedy hlavně mláďata plochých tváří. Pokusila se jim zamávat a zakroutit čenichem ve vzduchu. Třeba jí hodí borůvky, když to udělá. I snové borůvky by byly lepší než žádné.

Ale ploché tváře na ni jen dál tiše zíraly. Byly tak chladné a strnulé jako ty kamenné šedé zdi. Vůbec je nezajímalo, co tam dole dělá.

Lusa se svalila zpátky na všechny čtyři. „Hhrrrrmm,“ zamručela. „Tak já se na vás taky vykašlu.“ Obrátila se k nim zády a snažila se zakrýt, že jí kožichem projíždí neklid.

„Nic si z nich nedělej,“ ozval se něžný hlas její mámy. Ashia se k Luse přitiskla a očienichala ji od uší až po tlapky. „Pořád málo jíš, maličká. Podívej se na sebe, vždyť jsi hubená jak lunt!“

„Ale v Poslední rozlehlé divočině už jíme o poznání líp,“ snažila se ji přesvědčit Lusa. A trkla mámu pod bradu. „Už je ze mě konečně divoký medvěd. Dneska večer jsem slupla husu!“

„Opravdu? Tu jsem nikdy nezkusila,“ posteskla si její máma.

„Vím, že jsi už doputovala hodně, hodně daleko, ale někdy si přeju, abys pořád byla tady, hrála si s Yogim, poslouchala Stellino vyprávění a spalas mi v klubíčku u břicha.“ Ashiiny oči se zaplnily smutkem. „Já vím, divočina tě potřebuje, ale zároveň už navždycky budeš moje milované mládětko. To se nikdy nezmění.“

„Já vím,“ zašeptala Lusa. „Taky se mi po tobě stýská.“ Podívala se za mámu ke skalám, kde se slunil táta King, zatímco Yogi si pohrával se spadlým listem. Bráška vypadal mnohem větší, než jak si ho Lusa pamatovala, chlupy na kožichu se mu pomalu měnily v hladké a dlouhé, na rozdíl od rozčuchaných chomáčů kolem krku.

„Budeme se spolu potkávat ve snech,“ pokračovala Ashia. „Jsem na tebe moc pyšná, ty moje malá borůvko. Vím, že se chystáš zachránit divočinu.“

Lusa se protáhla, znovu ji přepadl spánek. „Zkusíme to,“ slíbila jí. Začala se točit v trávě a hrabat si pohodlné hnízdečko. „Radši bych si ale zdřímla,“ zamručela. „Nechápu, proč jsem tak unavená.“

„Počkej,“ vyjekla Ashia. Zdálo se, že ji něco trápí. Jen co si malá baribalka lehla, dloubla ji do boku. „Zůstaň vzhůru, Luso, neusínej. Ještě nemůžeš spát.“

Lusa se na ni mžouravě podívala. „Jsem hrozně unavená,“ zaprotestovala. Znovu se cítila jako malé mládětko, příliš slabé na to, aby si dlouho hrálo mimo brloh. Přitulila se k máminým dlouhým, huňatým nohám. „Nech mě chvilku spát.“

Najednou se však kolem ní začala Medvědí kotlina vytrácet. „Luso!“ volal ji znovu mámin hlas, ale zněl stále vzdáleněji a vzdáleněji. „Luso, nesmíš usnout. Je to moc důležité, Luso!“

